

Ἐκ τῶν ἀπλάγχνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρετανίας
αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῆ τῆς τόσης θρηνηθίας,
ὁ τὴν Εὐρώπην ἄπασαν εἰς συντριβὴν κινήσας!
Ἐκ τῶν ὄχθας τῆς χρυσῆς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσεως
καὶ ἤτις εἰς τὴν δοξάν τῆς, εἰς τὸν πόλυν τῆς πλοῦτον,
εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπαίρεται τοσοῦτον,
νὰ ἐκχυθῆ ἐπέκρωτο φωνῇ δακρυφόρῳσα,
τὴν ἑλὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!

Ὁ Βαϊρὼν, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἡθῶν ἡ τόση ἀστυρότης
καὶ ἡ νομοθεσία τῆς ἡ τόσον θρυλλημένη
ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκαοκτῶ αἰώνων
ἀνακαλύφθη ἀπὸ σὲ σκηνογραφία μόνον.

Διέσεις τὸ κάλυμμα κ' ἐφάνη, πικρὰ θέα!
εἰς ἑλὴν τῆς τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γραῖα.

Καθὼς δὲ τὴν ῥομφαίαν τοῦ ἐφ' ἑλῆς τῆς γῆς σείων
ὁ Βρέννος τῶν Κορσικῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
τὸν χάλκινόν του ἴδρυσεν καὶ μέγαν ἀνδριάντα
εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμδάντα,
ὁμοίως τῆς ποιήσεως καὶ οὗ ὁ Ναπολιὼν
τὰ ἀγάλματά σου ἔστησεν ἐπάνω τῶν τραπεζίων,
κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
τὸν τάφον σου συνήνωσεν μετ' ἡμιθέων τάφους...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΠΟΘΟΣ *)

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Ἀγάπη μου Με-τούλα
Σὲ τούτη τὴ βαρκούλα
Μὲ τ' ἄσπρο τὸ πανί.

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Μὲ σὲ νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ
Ποῦ νειότη μου σὰν βίδα
Γιὰ σὲ θὰ μαρανθῆ.

Μονάχοι τότε οἱ δύο
Μέσ' τοῦ πελάου τὸ ἀγκάλες
Χωρὶς μαρτυρίες ἄλλαις
Πᾶρεξ τὸν Οὐρανὸν,

Ἐλεύθερο ἕνα δάκρυ
Μὲ 'σίνα ἤθελε χύσω
Στὸ πέλαγο ἤθελ' ἀφήσω
Μὲ σὲ ἕνα στεναγμό.

Καὶ τὰ κακὰ τοῦ ψεύτη
Θυμούμενοι τοῦ κόσμου
Ταῖς δυστοχιαῖς μας, φῶς μου,
Καὶ κάθε συμφορά.

.
.
.
.

*) Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ποίημα τοῦ Σολωμοῦ
ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρισταίου
Καφοκαράλου.

Ἀποσταμένοι ναῦται
Μερὰ ν' ἀναπαυθεῖμε
Στοῦ πέλαγου ν' αὐροῦμε
Τὴν ἔρημη ἀγκαλιά

.
.
.
.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ ΟΥΤΚΩ

(Μετάφρασις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ).

ΠΡΑΞΙΣ Δ'. — ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ Δὸν Κάρολος βυθίζεται εἰς βαθὺν ῥεμβασμόν.
Σταυρόνει τὰς χεῖρας, ἡ δὲ κεφαλὴ του κλίνει
ἐπὶ τοῦ στήθους· ἀφῆνης ἀνακύπτει καὶ στρέφεται
πρὸς τὸν τάφον.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, μόνος.

Συγγνώμην Μάγνε Κάρολε! — Εἰς τὴν ψυχρὰν σου
[κόνιν

Πυρίνων λόγων ἔπρεπε φωνὴν ν' ἀκούσης μόνην.
Τὸν βόμβον οὐ ἀπαξιοῖς φιλαύτων μεγαλείων,
Παρενοχλούντων τὸ σεπτὸν τοῦ ὕπνου σου μνημεῖον.
— Ὁ Μάγνος Κάρολος ἔδῳ! — Καὶ δίχως νὰ ῥαγίσῃς
Τοιαύτην, μνήμα, δύνασαι σκιάν νὰ συγκρατήσῃς;
Σὺ, γίγα, μὲ τὸ πλαστοουργὸν ἔδῳ τῆς κτίσεώς σου,
Κ' εἰς ἕλκρον ἀναπαύεσαι πεσὼν τὸ μέγεθός σου; —
Ἄ, εἴν' ὠραῖον θέαμα τὸ πνεῦμα καταπλήττον,
Τὸ πῶς τὴν Δύσιν ἔπλασε καὶ ποῖα πάλαι ἦτον!
Οἰκοδομή, δῶα θνητοὺς ἐπάνω τῆς ὕφοναι,
Κ' ἐμπρὸς τῶν εἰ ἀνέκαθεν μονάρχει κλίνουσι γόνου.
Σχεδὸν πᾶν κράτος, φερόδον, δουκάτον, βασιλεία,
Τὰ πάντα διαδοχικῆ περνοῦν κληρονομία.
Πλὴν μὲ τὸν Πάπην ὁ λαὸς καὶ μὲ τὸν Καίσαρά του
Βαδίζει· τὸ αὐτόματον διὰ τοῦ αὐτομάτου.
Ἐκ τούτου τάξις, γενικὸν ἰσότητος σημεῖον.
Ἐκλέκτορες χρυσοστεφεῖς, σιρὰ καρδιναλίων,
Διπλῆ τοῦ κόσμου Σὺγκλητος ὅπου ὁ κόσμος στέλλει,
Ἐν παρατάξει καρτεροῦν, καὶ ὁ Θεὸς τὸ θέλει.
Ὅταν ἰδέα τις λαμπρὰ μὲ τὸν καιρὸν βλαστάνῃ,
Ἰψοῦται, τρέχει, χύνεται, τὸ πᾶν περιλαμβάνει,
Ἐνανθρωπίζεται, νικᾷ, ὑπόνομον ἀνοίγει.
Μονάρχει τὴν πεδοπατοῦν καὶ φέμωτρον τὴν πνίγει.
Ἄς ἔμδῃ πλὴν εἰς Δίκαιαν ἢ Σύνοδον κάμμιαν,
Καὶ τὴν ἰδέαν θὰ ἰδοῦν ἐξαίφνης τὴν δεομίαν
Τὰς κεφαλὰς τῶν νὰ πατῆ, τοὺς θρόνους τῶν νὰ σείσῃ,
Καὶ ἡ τιάρην, ἡ τῆς γῆς τὴν σφαίραν νὰ κρατήσῃ.
Πάπας καὶ Καίσαρ εἰς τὴν γῆν. Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ βίου
Ἄνευ αὐτῶν τοὺς παριστᾶ χροιά τις μυστηρίου,
Καὶ πᾶν του δῶρον δι' αὐτοὺς ὁ οὐρανὸς συγγέων,
Εἰς εὐωχίαν τοὺς καλεῖ λαῶν καὶ βασιλέων,
Κ' εἰς νέφος, ὅπου δέσμμιος ὁ κεραυνὸς μαρμαίρει,
Φιλοξενίαν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον τοῖς προσφέρει.
Ἐκεῖ ῥυθμίζουσι, διαιροῦσι καὶ τέμνουσι τρυτοχρόνως
Τὴν Οἰκουμένην, ὡς ἀγροῦ νομὴν ὁ γεωπόνος.
Καὶ πέραν, εἰς τὴν ἔξωθεν οἱ βασιλεῖς πλαταΐαν,
Τοῦ δείπνου μόλις τὴν ἔδραν εἰσπηδουσι εὐωδίαν,